

— Скоро, братя! Отваряйте портитѣ да излѣземъ! Ние първи да станемъ жертва!...

Изхвъркнахме на улицата като вихрушка съ голи саби въ ржце, съ знамето и гологлави, само четирма души. Щомъ стжихме на улицата, запѣхме бунтовната пѣсенъ:

„Ха народъ поробенъ
Що си тъй заспалъ,

Иль животъ свободенъ
Тебъ не ти е милъ!“

Следъ половинъ часъ лутане сами изъ пуститѣ улици, ние бѣхме честити да чуемъ нѣколко гърмежи. Подиръ нѣколко минути срѣщнахме панагюреца Иванъ Поповъ, въоръженъ до збжи, съ калпакъ на глава и зеленъ здравецъ задъ ухото.

— Да живѣе България! — извика той и изтегли дългия си ножъ. Ние му отговорихме радостни.

Въ това време една отъ черковнитѣ камбани заехтѣ. Нейниятъ гласъ, срѣдъ пукота на пушкитѣ, се придружи и отъ глухия тътенъ на дървенитѣ клепала. Северниятъ вѣтръ донасяше къмъ насъ юнашки пѣсни и викове „да живѣе!“

На мегдана сварихме много въоръжени юнаци. Множеството се увеличаваше всѣка минута. Млади момци, накичени съ зеленъ здравецъ и въоръжени прииждаха отъ всички страни. Камбанитѣ не млѣваха, патриотични пѣсни заглушаваха въздуха, куршуми свирѣха надъ Панагюрище.

Слънцето клонѣше вече да се скрие на западъ, а броя на въстаницитѣ се увеличаваше, възхищението вземаше по-голямъ размѣръ. Народъ, мъже, жени, пълнѣха мегдана. На всички главитѣ бѣха укичени съ здравецъ. А сжщо пушкитѣ и ножоветѣ представляваха раззеленила се гора. Всѣки искаше да излѣзе, да подиша свободно и види българскитѣ юнаци. Едни пѣха, други плачеха отъ радостъ, трети декламираха... А „да живѣе“ и „смъртъ на тирана!“ кѣнтѣха по четиритѣ крайща на Панагюрище...

ХВЪРКОВАТА ЧЕТА

Бенковски избра още сжщия день малка чета измежду панагюрскитѣ юнаци. Тая чета се състоеше все отъ конници. Тя потегли за селото Мечка още вечерята. Следъ малко ние бѣхме тамъ. Дватамата пратеници изпратени по-рано дотърчаха отъ Мечка и завикаха:

— Вънъ отъ селото чакатъ всички мечени. Поздравяватъ войводата, да заповѣда!

Гръмнаха бунтовнишкитѣ пѣсни. Цѣлото село, мало и голѣмо, бѣха излѣзли да чакатъ. Черковнитѣ байраци окичени съ фенери, стърчеха надъ множеството. Свещеницитѣ облѣчени въ черковнитѣ си одежди, съ кадилници въ ржце, пѣха духовни пѣсни. Ние, наредени двама по двама, приближихме съ пѣсни. Пѣсенъта ни се поде и отъ ученицитѣ отъ селото. Много мъже и жени правѣха поклони и се трупаха да цѣлуватъ ржцетѣ ни. Бенковски, държа речъ, която още повече трогна и развълнува меченскитѣ юнаци.

На селския мегданъ, горѣха буйни огньове. Всички способни да носятъ оръжие бѣха въоръжени и чакаха заповѣдъ.

Отъ това село взехме 25 души юнаци за четата. На остана-